

Av biskop H. David Burton
Presiderende biskop

Det helliggjørende velferdsarbeidet

Arbeidet med å hjelpe hverandre og være "gode mot de fattige" er et helliggjørende arbeid, innstiftet av Faderen.

God morgen, brødre og søstre. I 1897 sto en ung David O. McKay ved en dør med en brosjyre i hånden. Som misjonær i Stirling i Skottland, hadde han gjort dette mange ganger før. Men den dagen åpnet en svært utslitt kvinne døren og sto foran ham. Hun var sjusket kledd og hadde innsunkne kinn og ustelt hår.

Hun tok imot brosjyren eldste McKay tilbød henne, og uttalte seks ord han aldri kom til å glemme: "Gir dette meg brød på bordet?"

Dette møtet gjorde varig inntrykk på den unge misjonæren. Han skrev senere: "Dette ga meg en dypere forståelse av at Kristi kirke skulle være, og er, interessert i folks timelige frelse. Jeg gikk fra døren med en følelse av at denne [kvinnen], som ... var bitter på både Gud og mennesker, ikke var i stand til å motta evangeliets budskap. [Hun hadde] behov for timelig hjelp, og det fantes så vidt jeg visste ingen organisasjon i Stirling som kunne gi [henne] det."¹

Noen tiår senere var verden tynget av den store depresjonen. Det var på den tiden, 6. april 1936, at president Heber J. Grant og hans rådgivere,

J. Reuben Clark og David O. McKay, offentliggjorde det som senere skulle bli kjent som Kirkens velferdsprogram. Interessant nok ble eldste Melvin J. Ballard to uker senere utnevnt til dets første formann og Harold B. Lee dets første administrerende direktør.

Dette var ikke noe ordinært foretagende. Selv om Herren hadde oppreist bemerkelsesverdige folk til å forvalte det, gjorde president J. Reuben Clark det klart at "etableringen av velferdsmaskineriet er et resultat av åpenbaring gjennom Den hellige ånd til president Grant, og at det har blitt videreført siden den gang ved tilsvarende åpenbaringer til de brødre som har ledet det."²

Kirkens ledes engasjement for å lindre folks lidelser var like sikkert som det var ugjenkallelig. President Grant ønsket "et system som ville ta hånd om menneskene uansett pris". Han sa at han til og med ville gå så langt som å "stenge Seminarene, legge misjonærarbeidet på is eller til og med stenge templene, men de ville ikke la folket gå sultne".³

Jeg var sammen med president Gordon B. Hinckley i Managua i Nicaragua da han talte til 1 300

medlemmer av Kirken som hadde overlevd en voldsom orkan som hadde tatt livet av over 11 000. "Så lenge Kirken har ressurser," sa han til dem, "vil vi ikke la dere gå sultne, uten klær eller uten husly. Vi skal gjøre alt vi kan for å hjelpe dere på den måten Herren har fastsatt at det skal gjøres."⁴

Noe av det som kjennetegner denne inspirerte og evangeliebaserte virksomheten, er dens vektlegging av personlig ansvar og selvhjulpenhet. President Marion G. Romney forklarte: "Mange programmer har blitt iverksatt av velmenende personer for å hjelpe nødlidende. Mange av disse programmene er imidlertid tilrettelagt med det kortsiktige mål for øye å 'hjelpe folk', i motsetning til å 'hjelpe dem å hjelpe seg selv'.⁵

Selvhjulpenhet kommer av fremtidsrettet livsførsel og økonomisk selvdisiplin. Siden begynnelsen har Kirken lært at familier – i den grad de kan – må ta ansvar for sin egen timelige velferd. Hver generasjon må lære på nytt selvhjulpenhetens grunnprinsipper: Unngå gjeld, vær økonomisk og sparsommelig, forbered deg for dårligere tider, lytt til og følg de levende oraklers ord, utvikle disiplin til å skille mellom behov og ønsker, og lev så deretter.

Hensikten, løftene og prinsippene som ligger til grunn for vårt arbeid for å hjelpe de fattige og trengende, går langt ut over jordelivets grenser. Dette hellige arbeidet skal ikke bare gavne og velsigne dem som lider eller er i nød. Som Guds sønner og døtre kan vi ikke arve det fulle mål av evig liv uten å vie oss helt og fullt til å hjelpe hverandre mens vi er her på jorden. Det er gjennom velgjørighet, offer og å gi av oss selv til andre at vi lærer de celestiale prinsippene offer og innvielse.⁶

Den store kong Benjamin forkynte at en av grunnene til at vi gir av våre midler til de fattige og hjelper dem, er så vi kan bevare en forlatelse for våre synder fra dag til dag og vandre skyldfrie for Gud.⁷

Siden verdens grunnleggelse har rettferdige samfunns vev alltid bestått av nestekjærlighetens gylne tråder. Vi lengter etter en fredelig verden og blomstrende samfunn. Vi ber om gode og anstendige samfunn hvor ugudelighet legges bort og det gode og rette vinner frem. Uansett hvor mange templer vi bygger, uansett hvor mange medlemmer vi blir, uansett hvilken anerkjennelse vi får i verdens øyne – hvis vi svikter med hensyn til denne sentrale befaling om å “styrk[e] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær”⁸, eller vender oss bort fra dem som lider og sørger, er vi under fordømmelse og kan ikke behage Herren,⁹ og vårt store håp vil bli stadig fjernere for oss.

Over hele verden søker nesten 28 000 biskoper etter de fattige for å dekke deres behov. Hver biskop får hjelp av et menighetsråd som består av ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene, herunder en hengiven Hjelpeforenings-president. De kan “skynde seg å hjelpe de fremmede, ... helle olje og vin til de nødstedtes sårede hjerter [og] tørke den

foreldreløses tårer og få enken til å glede seg i sitt hjerte”.¹⁰

Kirkens medlemmer og ledere over hele verden mottar positiv påvirkning og veiledning gjennom læresetningene om og den guddommelige ånd i kjærlig omsorg for sin neste.

En prestedomsleder i Syd-Amerika følte seg tyngt av den sult og nød som fantes blant medlemmene i hans lille stav. Han ville ikke la barna lide sult, så han fant et ledig jordstykke og satte prestedømmet i sving med å bearbeide og beplante det. De fant en gammel hest, festet en primitiv plog til den og begynte å bearbeide jorden. Men før de fikk gjort seg ferdige, rammet tragedien og den gamle hesten døde.

Heller enn å la sine brødre og søstre lide sult, festet brødrene den gamle ploget til sin egen rygg og slepte den gjennom den karrige jorden. De tok bokstavelig talt på seg åket av sine brødres og søstres lidelser og byrder.¹¹

Et eksempel fra min egen slektshistorie viser engasjement for å hjelpe de trengende. Mange har hørt om Willes og Martins håndkjerrekompanier og hvordan disse trofaste pionerene led og døde på grunn av vinterkulde og tærende forhold. Robert Taylor Burton, en av mine tippoldefedre, var en av dem Brigham Young ba om å ri avsted for å redde disse dyrebare, fortvilte hellige.

Om denne tiden skrev bestefar følgende i sin dagbok: “Snøen var dyp, og det var veldig kaldt... Så kaldt at [vi] ikke kunne røre oss... Gradestokken viste minus 24 grader ... så kaldt at vi ikke kunne forflytte oss.”¹²

Livreddende forsyninger ble skaffet til de strandede hellige, men “til tross for alt [redningsmennene] gjorde, ble mange stedt til hvile langs veien”.¹³

Da de reddede hellige var på vei gjennom Echo Canyon, stanset flere vogner for å hjelpe et pikebarn til verden. Robert la merke til at den unge moren ikke hadde nok klær til å holde sitt nyfødte barn varmt. Til tross for sprengkulden, “tok han av seg sin egen hjemmevevde skjorte og ga den til moren så hun kunne tulle inn barnet”.¹⁴ Barnet fikk navnet Echo – Echo Squires – til minne om stedet hvor hun ble født og omstendighetene der.

Flere år senere ble Robert kalt til Kirkens presiderende biskopsråd, hvor

St. Catherine, Jamaica

han virket i over 30 år. Da han var 86 år gammel, ble Robert Taylor Burton syk. Han samlet familien rundt sengen sin for å gi dem sin siste velsignelse. Blant hans siste ord var dette enkle, men svært dypsindige rådet: "Vær gode mot de fattige."¹⁵

Brødre og søstre, vi hedrer de nyskapende kjempene Herren oppreiste for å organisere og forvalte Kirkens omsorg for dens trengende medlemmer. Vi hedrer dem som i vår tid anstrenger seg på utallige og ofte stillferdige måter for å være "gode mot de fattige", gi de sultne mat, kle de nakne, hjelpe de syke og besøke de fangne.

Dette er det hellige arbeid Frelseren forventer av sine disipler. Det var det arbeidet han elsket da han vandret på jorden. Det er det arbeidet jeg vet han ville vært opptatt av om han var blant oss i dag.¹⁶

For 75 år siden oppsto et system viet menneskenes åndelige og timelige

frelse fra en sped begynnelse. Siden den gang har det lutret og velsignet titalls millioner mennesker over hele verden. Den profetiske velferdsplan er ikke bare en interessant fotnote i Kirkens historie. Prinsippene den bygger på, definerer oss som folk. Det er det sentrale kjennetegn på oss som disipler av vår Frelser og vårt forbilde, Jesus Kristus.

Arbeidet med å hjelpe hverandre og være "gode mot de fattige" er et helliggjørende arbeid, innstiftet av Faderen og guddommelig utformet for å velsigne, lutre og opphøye hans barn. Måtte vi følge Frelserens råd til den lovkyndige i lignelsen om den barmhjertige samaritan: "Gå du bort og gjør likeså."¹⁷ Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark jr.: "Testimony of Divine Origin of Welfare Plan", *Church News*, 8.

aug. 1951, 15; se også Glen L. Rudd: *Pure Religion* (1995), 47.

3. Glen L. Rudd: *Pure Religion*, 34.
4. I "President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States", *Ensign*, feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney: "Selvhjelpenhets celestiale natur", *Liahona*, mars 2009, 15.
6. Se Lære og pakter 104:15–18; se også Lære og pakter 105:2–3.
7. Se Mosiah 4:26–27.
8. Lære og pakter 81:5; se også Matteus 22:36–40.
9. Se Lære og pakter 104:18.
10. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:567–68.
11. Intervju med Harold C. Brown, tidligere administrerende direktør for Kirkens velferdsavdeling.
12. Robert T. Burtons dagbok, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City, 2.–6. nov. 1856.
13. Robert Taylor Burton, i Janet Burton Seegmiller: "Be Kind to the Poor": *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, i Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, i Seegmiller: "Be Kind to the Poor", 416.
16. Se Dieter F. Uchtdorf: "Du er mine hender", *Liahona*, mai 2010, 68–70, 75.
17. Lukas 10:37.